

ind under en Omtale af den højtærede Ministers Svar. Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) udtrykte sin Glæde over, at Venstre, og i den Forbindelse jeg, kunde tænke sig at være med til at erhverve Jord. Senere brugte det ærede Medlem det Udtryk, at jeg kunde tænke mig at være med til at ekspropriere Jord, naar det var til Staten. Det sidste er afgjort ikke Tilfældet. Jeg nævner det for at forebygge enhver Misforstaaelse paa det Punkt. Med Hensyn til det første skal jeg udtale, at det er rigtigt, at den Tid nærmer sig, da Lens- og Præstegaardsjorden er udstykket, og fra Venstres Side vil vi ikke være utilbøjelige til at forhandle om at indkøbe Jord, som kan komme ind under Loven af 4. Oktober 1919. Det vil vi ikke paa Forhaand afvise. Der er jo stillet Beløb til Raadighed til Indkøb af saadan Jord, og det er muligt, efterhaanden som den anden Jord slipper op, at der kan være Grund til at stille noget større Beløb til Raadighed hertil. Det er det, jeg har sagt, at jeg kunde tænke mig at forhandle om, men i øvrigt har jeg, forekommer det mig selv, taget saa stor Afstand fra Ekspropriationsbestemmelsen i dette Lovforslag, som det overhovedet maa siges at være muligt.

Overfor den ærede Ordfører for det radikale Venstre vil jeg gerne kvittere for den elskværdige Udtalelse om det gode Samarbejde i Forbindelse med Spørgsmaalet om Lensafløsningen. Jeg kan sige til det ærede Medlem det samme, som det ærede Medlem sagde til mig om denne Sag og det Samarbejde, vi her har haft, men i øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at hans Udtalelser om selve Forslaget interesserer mig i ikke ringe Grad. Det ærede Medlem gav jo Udtryk for, at han ikke nærede nogen dybtgaaende Ængstelse for Ekspropriation, men jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det ærede Medlem ikke var ubetinget varm paa Ekspropriation, idet det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der i Øjeblikket var Jord nok, der var egentlig mere Jord, end man kunde optage, og saa kan jeg ikke skønne, at det ærede Medlem med særlig Inderlighed og Alvor ønsker at gennemføre en saa indgribende Lovgivning paa dette Omraade, naar der faktisk ikke er Brug for Loven i Øjeblikket. Det ærede Medlem brugte ogsaa det Udtryk, at naar Folk havde mere Jord, end de selv kunde overkomme at dyrke, kunde der være nogen Rimelighed for at hjælpe dem af med den. Ja, men saa var det vel naturligt, at de solgte den til de lave Jordpriser, vi har og kan forvente stadig at

have. Det ærede Medlem nærede den Opfattelse, at der kunde komme til at foreligge Tilfælde, hvor en saadan Ekspropriationsbestemmelse kunde være af Værdi i Henseende til Spørgsmaalet om Udstykning, men jeg skønnede ikke, at det for det ærede Medlems Vedkommende hastede saa forfærdeligt, og det glæder jeg mig over, for det mener jeg giver Plads for Mulighed for Forhandlinger om andre Former for at skaffe den Jord, det er ønskeligt at faa frem til Udstykning. Jeg kvitterer, som sagt, for det ærede Medlems personlige Elskværdighed, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Landbrugsminister om ikke her i Tinget, saa paa anden Maade vil kvittere for det ærede Medlems Elskværdighed i Forbindelse med Spørgsmaalet om Skatterne, som jeg havde Lejlighed til at beskæftige mig med. Det ærede Medlem og hans Parti er jo i den Situation i Øjeblikket — det forstaaer jeg meget vel —, hvor man skal være passende elskværdig og passende paagaende til alle Sider for at holde sig alle de Veje aabne, som Fremtiden muligvis maatte skabe for den politiske Udvikling her i Landet.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Landbrugsminister. Den højtærede Minister anførte, at jeg havde draget Spørgsmaal frem under Behandlingen af denne Sag, som ikke strengt taget vedkom Sagen. Jeg maa hertil sige, at den højtærede Landbrugsminister selv er Skyld i, at man er kommet ind i disse Overvejelser, fordi den højtærede Minister ved sin Forelæggelsestale paa Grundlag af Materiale fra Landbrugsraadet vilde give det Udseende af, at der i Virkeligheden ikke var nogen egentlig Mulighed for de middelstore og store Brug i Fremtiden, det var der kun for de smaa, der bar det hen. Saa tillod jeg mig at gøre Landbrugsministeren opmærksom paa, at naar Situationen er den, bunder det i det ganske ejendommelige og urimelige Forhold, at Byrderne hviler tungt paa Hovederhvervet i Øjeblikket, fordi disse Byrder er lagt i en Tid, hvor de økonomiske Forhold var ganske anderledes, end de er nu, og man har forlangt, at Erhvervet skal slæbe dem ind i den nye, vanskelige økonomiske Tid. Her er en Opgave for den højtærede Landbrugsminister, her er noget at sætte ind paa, her er i Virkeligheden noget, man venter, den højtærede Minister skal sætte ind paa.

Den højtærede Minister siger saa til mig, at jeg har ikke anvist Veje i den Henseende. Der kommer vi igen ind paa dette mærkværdige — jeg kunde næsten fristes